



Arrest

nr. 276 849 van 1 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 22 december 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 23 december 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 oktober 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 9 februari 2022.

1.3. Op 28 april 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 april 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Bayela/Marivan. Van origine bent u Koerdisch. U bent soennitisch moslim. U werkte van kinds af aan samen met uw vader in een kippenkwekerij die eigendom was van P.(...), een goede vriend van uw vader. Uw vader was lid van de KDPI. In 1395 (Iraanse kalender, omgezet naar westerse kalender 21 maart 2016 tot 20 maart 2017) overleed uw moeder. Na haar overlijden begon u samen met uw vader pamfletten van de KDPI te kopiëren en deze in de omliggende dorpen en in Marivan rond te delen. Op 13/03/1397 (3 juni 2018) zat u thuis te eten toen u een telefoontje kreeg van P.(...). Hij vertelde u dat uw vader was opgepakt door de Iraanse autoriteiten en dat u zo snel mogelijk ergens moest onderduiken. U verliet dadelijk uw woning maar werd omsingeld door vele agenten van het Ettelaat (ministerie van informatie). U werd door hen met stokken en schoenen in elkaar geslagen. Omdat u hevig aan het bloeden was, trokken de agenten een zak over uw hoofd en brachten zij u naar het ziekenhuis van Bu Ali te Marivan. In het ziekenhuis werd de zak van uw hoofd weggehaald. Een agent van het Ettelaat vertelde tegen een arts dat u zo snel mogelijk diende verzorgd te worden zodat u opnieuw door hen zou kunnen meegenomen worden. Hierna verliet de agent de ruimte. De ruimte waar u zich bevond werd door een Koerdische man die voor het Ettelaat werkte bewaakt zodat u niet zou kunnen ontsnappen. Nadat uw verwondingen door artsen werden gehecht, sprak u uw bewaker aan. U vertelde hem dat u hulp nodig had en dat P.(...) hem hiervoor zou betalen. Uw bewaker verliet de kamer en nam contact op met P.(...). Nadien keerde hij terug en nam hij foto's van uw verwondingen zodat hij deze aan P.(...) kon overmaken. Eén of twee uren later bracht uw bewaker u naar de toiletten in het ziekenhuis zodat u van daaruit zou kunnen ontsnappen. U ontvluchtte het ziekenhuis en werd buiten opgewacht door P.(...) en R.(...) F.(...), een andere vriend van uw vader. P.(...) bracht u naar één van zijn huizen in Marivan. Vier dagen later, op 17/03/1397 (7 juni 2018), bracht P.(...) u naar een vriend van hem in Salmas. Deze man smokkelde u op 18 of 19/03/1397 (8 of 9 juni 2018) de grens met Turkije over. Vanuit Turkije reisde u verder naar Denemarken waar u op 2 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Een maand na uw aankomst in Denemarken vernam u van P.(...) dat u bij verstek veroordeeld was tot 15 jaar gevangenisstraf waarna u geëxecuteerd zou worden. Op 14 december 2018 en op 23 november 2019 nam u respectievelijk deel aan een bijeenkomst en aan een betoging van de KDPI aan de Iraanse ambassade in Kopenhagen. Na een verblijf van meer dan een jaar in Denemarken werd uw verzoek geweigerd. U reisde hierop naar Frankrijk waar u ongeveer zes maanden verbleef. Nadien reisde u naar Groot Brittannië. Na een verblijf van ongeveer zes maanden in Groot Brittannië werd u teruggestuurd naar Denemarken waar u voor een voor u onbekende reden 3 à 4 maanden werd opgesloten in een gevangenis. Na uw vrijlating reisde u naar België waar u op 23 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 7 augustus 2021 en op 24 september 2021 nam u respectievelijk deel aan een bijeenkomst van de KDPI in Gent en aan een betoging van de KDPI aan de Iraanse ambassade in Brussel. Rond 2 februari 2022 vertelde P.(...) u telefonisch dat u nog steeds gezocht werd in Iran. Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer: Een kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand), 17 foto's waarop u te zien bent met verwondingen, foto's en video's van uw deelname aan bijeenkomsten van de KDPI op 14 december 2018 en op 7 augustus 2021 en aan betogingen van de KDPI op 23 november 2019 en 24 september 2021, een attest van de Deense overheid d.d. 3 november 2020 waarmee u wilt aantonen dat u in Denemarken in de gevangenis heeft gezeten en een kopie van brieven en attesten van uw werkgever in België waarin zij uw werkattitude aanprijst. Op 17 februari 2022 maakte uw advocaat via mail een attest over van de 'Partij van Koerdische Gerechtigheid in Iran (PJKI)' d.d. 15 februari 2022 waarin staat dat u lid bent van deze partij, een Engelse vertaling hiervan en een vonnis d.d. 2/05/1397 (24 juli 2018) waarin staat dat u bij verstek tot 15 jaar celstraf werd veroordeeld omwille van activiteiten tegen de nationale veiligheid van het land. Na afloop van uw persoonlijke onderhoud maakte uw advocaat op 2 maart 2022 nog opmerkingen over op de notities van het onderhoud die naar u werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw

verplichtingen. Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst heeft u uw beweerde engagement en dat van uw vader voor de Koerdische zaak, en meer bepaald voor de KDPI, in Iran niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat uw vader pamfletten kreeg van de KDPI, jullie deze samen kopieerden en u de laatste twee jaren dat u in Iran verbleef één of twee keren per maand telkens ongeveer 50 à 100 pamfletten van de KDPI samen met uw vader verspreidde in omliggende dorpen en in Marivan (CGVS, p7-9). Hoewel u verklaarde dat uw vader lid was van de KDPI kon u niet zeggen sinds wanneer hij dit was of welke stappen hij had moeten ondernemen om lid te kunnen worden. U vroeg hem dit alles nooit omdat u naar eigen zeggen dit niet nodig vond te vragen (CGVS, p12). Dat u, die samen met uw vader een dusdanig risico nam om pamfletten van de KDPI te verspreiden dergelijke desinteresse aan de dag legt voor het lidmaatschap van uw vader, ondermijnt danig de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voorts komt het bevreemdend over dat, ofschoon jullie bang waren ontdekt te worden (CGVS, p10), het wegsteken van de pamfletten in jullie jaszakken de enige voorzorgsmaatregel was die u en uw vader namen tijdens het verspreiden van de pamfletten (CGVS, p9). Dat u en uw vader herkenbaar op straat deze pamfletten bij zonsondergang zouden verspreid hebben, terwijl jullie rondes twee à drie uren konden duren en er soms nog mensen op straat waren (CGVS, p9), valt gezien het risico dat jullie als Koerden namen bij dergelijke illegale politieke praktijken moeilijk te begrijpen en zet de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten verder op de helling (CGVS, p10 & p28). Voorts valt het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u geen enkel detail kon geven over de regeling die tussen de bewaker en P.(...) werd getroffen om u te helpen ontsnappen. Zo kon u enkel vertellen dat P.(...) hem betaald had (CGVS, p22), meer details wist u niet. U vroeg dit niet aan uw bewaker die u vrijliet en u kon niet zeggen waarom u dit niet gedaan had (CGVS, p 22). U bevroeg P.(...) evenmin over de exacte afspraak die hij met uw bewaker gemaakt had, hoewel u nog steeds contact met hem heeft. U had naar eigen zeggen geen interesse om dit aan P.(...) te vragen (CGVS, p6 & p22). Ook over de arrestatie van uw vader kon u –hoewel een werknemer van P.(...) hiervan getuige was en hij P.(...) hieromtrent inlichtte- verder maar bitter weinig vertellen. Zo wist u niet door hoeveel personen uw vader gearresteerd werd, of zij al dan niet geüniformeerd waren en of er tijdens de arrestatie iets tegen uw vader gezegd werd. U vroeg dit alles evenmin aan P.(...) omdat u iemand bent die niet veel vragen stelt en omdat het Ettelaat bij een arrestatie niet veel tegen een arrestant zou zeggen (CGVS, p23-25). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Voorts verklaarde u dat uw Koerdische bewaker in het ziekenhuis foto's van uw verwondingen nam en legde u ter staving hiervan 7 foto's neer (doc 1B) (CGVS, p16). U verklaarde dat één foto (doc 1Bc) in een andere kamer in het ziekenhuis, een half uur na het nemen van de overige foto's, werd genomen (CGVS, p22). U kon echter niet zeggen waarom uw bewaker een half uur na het nemen van foto's nog die ene foto van u nam. U vroeg hem dit niet omdat u dacht dat P.(...) hem dit misschien gevraagd zou hebben en veronderstelde dat de bewaker niet van al uw verwondingen foto's had gemaakt (CGVS, p22). Uw veronderstelling dat uw bewaker nog een foto nam omdat hij nog niet al uw verwondingen had gefotografeerd, houdt echter geen steek. Immers, op de overige foto's uit het ziekenhuis zijn reeds exact dezelfde verwondingen te zien. Voorts is het eveneens merkwaardig dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat u tijdens uw arrestatie met stokken geslagen werd en messteken kreeg (CGVS-vragenlijst; vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud verklaarde u echter aanvankelijk dat u met lange stokken geslagen werd en met iets anders maar dat u niet wist wat (CGVS p19). Daarna, toen u tot tweemaal toe gevraagd werd naar de manier waarop u door agenten van het Ettelaat geslagen of aangevallen werd verklaarde u dat u met stokken en schoenen geslagen werd. Geconfronteerd met deze merkwaardigheid stelde u dat u eerder tijdens het persoonlijke onderhoud reeds gezegd had dat u aan uw arm en rug messteken zou gekregen hebben. Er op gewezen dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud dergelijke verklaring niet had afgelegd, verklaarde u dat u het woord 'mes' niet genoemd had maar u eerder gezegd zou hebben dat u 'iets scherp' gevoeld had' (CGVS, p28). Deze verklaring is echter geen uitleg voor het feit dat u bij de DVZ uitdrukkelijk heeft verklaard messteken te hebben gekregen en u voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat u niet weet met welke voorwerpen u belaagd werd en daarna tot twee keer toe met geen woord rept over eventuele messteken. Dergelijke incoherente verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid

van de door u beweerde problemen die u met de Iraanse autoriteiten zou gekend hebben. Aan uw relaas dat u bij verstek zou veroordeeld zijn, kan er gezien uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende de politieke activiteiten van u en uw vader en jullie daaruit voortvloeiende arrestaties, evenmin nog geloof worden gehecht. Dat hier geen geloof kan worden aan gehecht blijkt des te meer uit uw incoherente verklaringen hieromtrent. Zo stelde u initieel dat u er geen weet van had of u bij verstek veroordeeld werd en dat u hieromtrent niets gekregen had. Gevraagd of u P.(...) ooit vroeg om nazicht te willen doen naar een eventuele veroordeling, vertelde u plotseling dat P.(...) u een vonnis –waarin stond dat u eerst 35 jaar celstraf kreeg en nadien zou geëxecuteerd worden- een maand na uw aankomst in Denemarken naar uw gsm had doorgestuurd maar u dit niet meer kon voorleggen omdat u uw gsm verloren was in Groot Brittannië en P.(...) zowel het vonnis zelf als de digitale versie ervan nadien vernietigd had (CGVS, p26-27). Gezien bovenstaande verklaringen is het des te opmerkelijk dat uw advocaat op 17 februari 2022 alsnog het desbetreffende vonnis (doc7) doorstuurde. Uit de vertaling van dit document blijkt echter dat u tot 15 jaar celstraf veroordeeld zou zijn en wordt er nergens gewag gemaakt dat u zou geëxecuteerd worden. Bovendien betreft dit vonnis slechts een kopie waardoor de bewijswaarde ervan op zich reeds zeer beperkt is onder meer gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is en blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat vervalsing van Iraanse (juridische) documenten veelvuldig voorkomt. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtmotieven maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. In dit verband kan erop gewezen worden dat uw activiteiten voor de KDPI gedurende uw jarenlange verblijf in Europa, die u aan de hand van een aantal foto's en video's aantoonde (doc 2), zeer gelimiteerd blijken te zijn. Zo nam u gedurende vier jaar slechts deel aan vier activiteiten en beperkte uw bijdrage aan de vier activiteiten waarbij u present was zich tot een loutere deelname als gewone betogers of toehoorders. U heeft hierbij nooit met de pers gesproken, noch gesproken (CGVS, p13). Dat uw politieke activiteiten in Europa eerder een opportunistisch karakter vertonen blijkt eveneens nog uit het feit dat u –hoewel u verklaarde sympathisant van de KDPI te zijn (CGVS, p8 + p10) en dat de vier activiteiten waar u in Europa aan deelnam door de KDPI georganiseerd werden (CGVS, p13)- geen enkel attest van de KDPI neerlegt die uw politieke engagement voor hen aantoonde. Meer nog, na uw persoonlijke onderhoud legde u een kopie van een attest neer waaruit uw lidmaatschap zou moeten blijken van een andere partij, de PJKI (doc 6), die u tijdens uw persoonlijke onderhoud volledig onbesproken liet. Wat betreft uw politieke posts op uw facebookpagina ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))) en op uw facebookpagina die gehackt (CGVS, p5) werd dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten kennis (kunnen) hebben van (de inhoud van) uw sociale media. U erkende voorts zelf geen concrete aanwijzingen te hebben dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw politieke activiteiten in Europa (CGVS, p14). Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, blijkt bovendien uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte Facebookposts te wissen. Gelet op deze bevindingen over uw zeer beperkte politieke activiteiten in Europa kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier

toegevoegd. De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt er in deze beslissing getwijfeld aan het feit dat u door de Deense autoriteiten zou zijn opgesloten. Uw attesten van uw werkgever tonen aan dat u werk heeft in België, niets meer en niets minder. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijke onderhoud bevatten evenmin inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering. Immers, waar in deze opmerkingen gesteld wordt dat u niet tot 35 jaar celstraf maar na 35 dagen tot 15 jaar celstraf veroordeeld werd, dient er opgemerkt te worden dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud tot tweemaal toe verklaarde dat u tot 35 jaar celstraf veroordeeld werd (CGVS, p27) waardoor alles er op wijst dat u uw verklaringen wenste aan te passen aan de inhoud van de kopie van het vonnis (doc 7)– waar zoals eerder gesteld geen geloof kan worden aan gehecht- dat u neerlegde. Bovendien zitten er tussen uw arrestatie op 13/03/1397 (3 juni 2018) (CGVS, p18) en het vonnis dat dateert van 02/05/1397 (24 juli 2018) (doc 7) 50 dagen en geen 35 zoals u in uw opmerkingen op uw onderhoud vermeldde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich lijkt aan te dienen als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook voert verzoeker aan dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, in het bijzonder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- de partijkaart van zijn vader (stuk 2);
- schriftelijke verklaring van de KDPI-verantwoordelijken (stuk 3);
- verzendbewijs (stuk 4) en
- schriftelijke verklaring van verzoekers vader (stuk 5).

Verzoeker laat bij aanvullende nota d.d. 3 augustus 2022 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) aan de Raad nog volgende stavingstukken geworden:

- originele schriftelijke verklaring d.d. 15 mei 2022 uitgaande van de KDPI (stuk 1) met beëdigde vertaling (stuk 2);
- originele KDPI-partijkaart van zijn vader (stuk 3) met beëdigde vertaling (stuk 4);
- origineel Iraans vonnis d.d. 24 juli 2018 (stuk 5) met beëdigde vertaling (stuk 6);
- schriftelijke toelichting van de voorzitter van de Koerdische Rechtspartij van Iran d.d. 15 juli 2022 (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker maakt zijn beweerde engagement en dat van zijn vader voor de Koerdische zaak, en meer bepaald voor de KDPI, in Iran niet aannemelijk vermits hij niet kan zeggen sinds wanneer zijn vader lid was van de KDPI, noch kon verduidelijken welke stappen hij had moeten ondernemen om lid te worden en verzoekers desinteresse in verband met dit lidmaatschap van zijn vader de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Verder is het niet geloofwaardig dat verzoeker en zijn vader herkenbaar op straat pamfletten gingen verspreiden bij zonsondergang en daarbij als enige voorzorgsmaatregel de pamfletten wegstaken in hun jaszakken, gelet op het risico dat zij liepen als Koerden bij dergelijke illegale politieke praktijken;

(ii) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met agenten van het Ettelaat nadat zijn vader zou zijn opgepakt door de Iraanse autoriteiten vermits: (1) de vaststelling dat verzoeker geen enkel detail kan geven over de regeling die tussen de bewaker en P. werd getroffen om hem te helpen ontsnappen en evenmin weinig kan zeggen over de arrestatie van zijn vader, alsook dat hij voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, een houding is die niet overeenstemt met een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (2) verzoeker niet kan verklaren waarom zijn bewaker een half uur na het nemen van foto's nog één foto van hem nam op een andere plaats, (3) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de verwondingen en/of wijze waarop hij verwondingen zou hebben opgelopen tijdens zijn arrestatie;

(iii) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring als zou hij bij verstek veroordeeld zijn vermits geen geloof kan worden gehecht aan de politieke activiteiten van verzoeker en zijn vader en hun daaruit voortvloeiende arrestaties; dit klemmt des te meer daar verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet weet had van een veroordeling bij verstek en/of hij hieromtrent documenten had gekregen; er kan geen bewijswaarde worden gehecht aan het vonnis dat verzoeker in dit verband voorlegt, gezien hij inconsistente verklaringen aflegt over het al dan niet hebben van dit document, zijn verklaringen niet stroken met de inhoud ervan en het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde zeer beperkt is onder meer gezien dit door het nodige knip- en plakwerk eenvoudig te vervalsen is en uit de beschikbare informatie blijkt dat vervalsing van Iraanse (juridische) documenten veelvuldig voorkomt;

(iv) de elementen die wijzen op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op zijn werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom hij zijn land heeft verlaten, op zijn eventuele relaties met de autoriteiten van zijn land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging;

(v) de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas is tevens van die aard dat dit een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van de door verzoeker in België gevoerde activiteiten onmogelijk maakt. In dit verband moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door de Iraanse overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoekers activiteiten voor de KDPI gedurende zijn verblijf in Europa zeer gelimiteerd zijn en een opportunistisch karakter vertonen;

(vi) wat betreft verzoekers politieke posts op zijn Facebookpagina en op zijn Facebookpagina die gehackt zou zijn, dient te worden opgemerkt dat (1) uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten kennis (kunnen) hebben van (de inhoud van) zijn sociale media, hetgeen verzoeker ook erkent door aan te geven dat hij zelf geen concrete aanwijzingen heeft in dit verband, (2) uit niets blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran zijn politiek getinte Facebookposts te wissen, (3) gelet op verzoekers zeer beperkte politieke activiteiten in Europa bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij hierom bij terugkeer in Iran het risico op vervolging of ernstige schade zou lopen, te meer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet;

(vii) de overige documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij terugkeer naar Iran vreest verzoeker te worden geëxecuteerd omwille van zijn beweerde engagement voor de Koerdische zaak. Verzoeker verklaart dat hij door agenten van het Ettelaat reeds werd opgepakt en geslagen, doch dat hij is kunnen vrijkomen door een omkoping door P. (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vragen 3.4.-3.5.; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 18-19).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat er aan verzoekers beweerde politieke engagement in Iran geen geloof kan worden gehecht, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering omwille van dit engagement te zijn en/of te zullen worden geviséerd door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.4.2.1. Verzoeker verklaart dat hij in Iran met zijn vader pamfletten kopieerde van de KDPI (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 7), dat hij deze de twee laatste jaren voor zijn vertrek uit Iran één tot twee keer per maand ging verspreiden met zijn vader en dat zijn vader lid (en dus niet enkel sympathisant) was van de KDPI (administratief dossier, CGVS, p. 7-9). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker noch zijn eigen, noch het beweerde politieke engagement van zijn vader voor de Koerdische zaak – meer bepaald voor de KDPI – aannemelijk weet te maken.

Zo kan verzoeker over het lidmaatschap van zijn vader zo goed als geen informatie verschaffen. Immers, op de vraag sinds wanneer zijn vader lid is van de KDPI en hoe hij lid is geworden moet verzoeker het antwoord schuldig blijven (administratief dossier, CGVS, p. 12). Meer nog, verzoeker verklaart hiernaar zelfs nooit te hebben gepeild omdat hij dit naar eigen zeggen niet nodig vond (*ibid.*). Dat verzoeker, die nochtans beweert zelf reeds geruime tijd sympathisant te zijn van de KDPI en die risicovolle activiteiten met zijn vader zou hebben ontplooid voor de KDPI, een dermate ongeïnteresseerde houding aanneemt, is onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn vluchtrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift dat zijn antwoord redelijkerwijze moet volstaan, dat hij tijdens zijn verblijf in Iran nog geen concrete plannen had om zijn lidmaatschap bij de partij aan te vragen en hij daarom nog niet om meer uitleg had gevraagd aan zijn vader, kan zijn gebrek aan interesse allerminst verschonen. Te meer

gezien uit zijn verklaringen wel degelijk voortvloeit dat hij zich al enkele jaren zou hebben ingezet voor de KDPI. Er dient in dit verband nog op gewezen dat verzoeker in België bescherming vraagt omwille van problemen met Iraanse autoriteiten ten gevolge van zijn activiteiten voor de KDPI, die hij op zijn beurt verbindt aan het lidmaatschap van zijn vader voor de KDPI. Bijgevolg kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich terdege over dit lidmaatschap tracht te informeren, *quod non*.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode waarin hij deze pamfletten zou hebben gekopieerd en zou hebben verspreid met zijn vader. Zo verklaart hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vooreerst dat hij dit twee jaar deed *“En daarna is mijn moeder dood gegaan”* (administratief dossier, CGVS, p. 8). Gevraagd of hij deze activiteiten heeft gedaan tot zijn moeder is gestorven, wijzigt verzoeker echter plots zijn verklaringen: *“Neen, na de dood van mijn moeder”* (*ibid.*). Verzoeker verklaart hierop dat zijn moeder is overleden in *“1395”* (*ibid.*). Deze verklaringen staan evenwel haaks op hetgeen hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft uiteengezet. Verzoeker verklaart in dat kader immers dat zijn moeder een jaar voor zijn vertrek is overleden (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’ d.d. 27 januari 2021, vraag 13), waarbij hij zijn vertrek uit Iran ongeveer 2,5 jaar voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatst (*ibid.*, vraag 37). Het is in dat licht dan ook niet aannemelijk dat verzoeker na de dood van zijn moeder nog twee jaar pamfletten zou hebben rondgedeeld als sympathisant van de Koerdische zaak, alvorens Iran te hebben moeten ontvluchten.

Voorts valt tevens het gebrek aan voorzorgsmaatregelen op. Ondanks het feit dat verzoeker en zijn vader bang zouden zijn geweest om ontdekt te worden, blijkt uit verzoekers verklaringen dat het wegstoppen van de pamfletten in hun jaszakken de enige voorzorgsmaatregel was die zijn vader en hijzelf namen (administratief dossier, CGVS, p. 9-10). Dat verzoeker en zijn vader herkenbaar op straat deze pamfletten bij zonsondergang zouden hebben verspreid, terwijl de rondes twee à drie uur konden duren en er soms nog mensen op straat waren (*ibid.*), valt gezien het risico dat zij als Koerden namen bij dergelijke illegale politieke praktijken – hetgeen verzoeker ook bevestigt in het verzoekschrift – komt niet als aannemelijk over en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de beweerde politieke activiteiten. Door in het verzoekschrift te opperen dat het verspreiden van pamfletten na zonsondergang en hoofdzakelijk in naburige dorpen op zich reeds voorzorgsmaatregelen waren, alsook dat het wegmoffelen van de papieren pamfletten heel gemakkelijk kon in hun wijde kledij, beperkt verzoeker zich tot het uiten van *post-factum* verklaringen en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente overwegingen.

Ook verzoekers verklaringen over zijn rol tijdens deze rondes kan niet overtuigen. Daar waar hij initieel lijkt aan te geven dat hij zelf pamfletten ging verspreiden met zijn vader (administratief dossier, CGVS, p. 9), blijkt uit zijn latere verklaringen dat enkel zijn vader de pamfletten bij zich verstopte en hij deze zelf uitdeelde (administratief dossier, CGVS, p. 10-11). Dat verzoeker zijn rol tijdens het verdelen van de pamfletten verder minimaliseert doorheen zijn persoonlijk onderhoud, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde politieke activiteiten.

Dit alles noopt ertoe te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde engagement voor de KDPI in Iran, noch aan dat van zijn vader.

2.3.4.2.2. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde politieke engagement in Iran, maakt hij evenmin aannemelijk omwille van dit engagement te zijn vervolgd door agenten van het Ettelaat.

Ten overvloede treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping aan de agenten van het Ettelaat en de wijze waarop hij door hen behandeld zou zijn geweest, hoe dan ook niet kunnen overtuigen waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Voorts valt het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u geen enkel detail kon geven over de regeling die tussen de bewaker en P.(...) werd getroffen om u te helpen ontsnappen. Zo kon u enkel vertellen dat P.(...) hem betaald had (CGVS, p22), meer details wist u niet. U vroeg dit niet aan uw bewaker die u vrijliet en u kon niet zeggen waarom u dit niet gedaan had (CGVS, p 22). U bevroeg P.(...) evenmin over de exacte afspraak die hij met uw bewaker gemaakt had, hoewel u nog steeds contact met hem heeft. U had naar eigen zeggen geen interesse om dit aan P.(...) te vragen (CGVS, p6 & p22). Ook over de arrestatie van uw vader kon u –hoewel een werknemer van P.(...) hiervan getuige was en hij P.(...) hieromtrent inlichtte- verder maar bitter weinig vertellen. Zo wist u niet door hoeveel

personen uw vader gearresteerd werd, of zij al dan niet geüniformeerd waren en of er tijdens de arrestatie iets tegen uw vader gezegd werd. U vroeg dit alles evenmin aan P.(...) omdat u iemand bent die niet veel vragen stelt en omdat het Ettelaat bij een arrestatie niet veel tegen een arrestant zou zeggen (CGVS, p23-25). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Voorts verklaarde u dat uw Koerdische bewaker in het ziekenhuis foto's van uw verwondingen nam en legde u ter staving hiervan 7 foto's neer (doc 1B) (CGVS, p16). U verklaarde dat één foto (doc 1Bc) in een andere kamer in het ziekenhuis, een half uur na het nemen van de overige foto's, werd genomen (CGVS, p22). U kon echter niet zeggen waarom uw bewaker een half uur na het nemen van foto's nog die ene foto van u nam. U vroeg hem dit niet omdat u dacht dat P.(...) hem dit misschien gevraagd zou hebben en veronderstelde dat de bewaker niet van al uw verwondingen foto's had gemaakt (CGVS, p22). Uw veronderstelling dat uw bewaker nog een foto nam omdat hij nog niet al uw verwondingen had gefotografeerd, houdt echter geen steek. Immers, op de overige foto's uit het ziekenhuis zijn reeds exact dezelfde verwondingen te zien. Voorts is het eveneens merkwaardig dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat u tijdens uw arrestatie met stokken geslagen werd en messteken kreeg (CGVS-vragenlijst; vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud verklaarde u echter aanvankelijk dat u met lange stokken geslagen werd en met iets anders maar dat u niet wist wat (CGVS p19). Daarna, toen u tot tweemaal toe gevraagd werd naar de manier waarop u door agenten van het Ettelaat geslagen of aangevallen werd verklaarde u dat u met stokken en schoenen geslagen werd. Geconfronteerd met deze merkwaardigheid stelde u dat u eerder tijdens het persoonlijke onderhoud reeds gezegd had dat u aan uw arm en rug messteken zou gekregen hebben. Er op gewezen dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud dergelijke verklaring niet had afgelegd, verklaarde u dat u het woord 'mes' niet genoemd had maar u eerder gezegd zou hebben dat u 'iets scherp gevoeld had' (CGVS, p28). Deze verklaring is echter geen uitleg voor het feit dat u bij de DVZ uitdrukkelijk heeft verklaard messteken te hebben gekregen en u voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat u niet weet met welke voorwerpen u belaagd werd en daarna tot twee keer toe met geen woord rept over eventuele messteken. Dergelijke incoherente verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen die u met de Iraanse autoriteiten zou gekend hebben."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat zijn uitleg redelijkerwijze moet volstaan te meer daar dergelijke illegale initiatieven in alle discretie plaatsvinden, alsook dat een eventuele vraag voor verdere uitleg aan P. blijk zou geven van wantrouwen en gebrek aan respect ten aanzien van P. en dit zou neerkomen op het bekendmaken van P.'s connecties binnen de politie. De Raad onderlijnt dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met agenten van het Ettelaat naar aanleiding van de betrokkenheid van zijn vader en hemzelf bij de KDPI, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. De loutere blote *post-factum* beweringen dat P. gekwetst zou zijn als hij hieromtrent meer informatie zou vragen en/of op die wijze zijn connecties binnen de politie aan het licht zouden komen, kunnen zijn gebrek aan inspanningen om informatie te verkrijgen over de evolutie van zijn persoonlijke problemen – hetgeen nochtans van primordiaal belang is om zijn geschetste vrees te schatten – geenszins verklaren of vergoelijken. Het is overigens niet duidelijk hoe een vertrouwelijke vraag voor meer duiding aan P., een persoon die verzoeker als oom beschouwt en die verzoeker zelf als een zoon beschouwt, in wiens bedrijf hij heeft mogen werken en die de dichtste vriend van zijn vader is (administratief dossier, CGVS, p. 6 en 23), zulke repercussies zou hebben. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in zijn aanvullende nota zelf aangeeft dat hij diverse documenten heeft verkregen via P., die deze zou hebben aangevraagd en verkregen.

In zoverre verzoeker hekelt dat het CGVS spijkers op laag water zoekt met betrekking tot de ene foto die op een andere plaats werd genomen en hij opmerkt te volharden in zijn verklaringen, spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en volhardt hij in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee hij niet vermag voormelde pertinente overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Aangaande de incoherenties tussen zijn opeenvolgende verklaringen, merkt verzoeker in het verzoekschrift nog op dat er duidelijk een miscommunicatie moet zijn gebeurd tijdens de vertaling, dat

hij nooit gesproken heeft van messteken, doch slechts over snijwonden die hij heeft opgelopen tijdens de hardhandige arrestatie door agenten van het Ettelaat. Blote beweringen zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van miscommunicatie tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid zou kunnen verklaren. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities van het persoonlijk onderhoud bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens dit interview een miscommunicatie zou hebben voorgedaan. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Surani, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn en dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen opmerkingen had over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken behoudens dat er een fout werd gemaakt dat hij in Denemarken en niet in Iran in de gevangenis heeft verbleven, alsook dat foutief staat geschreven dat een vriend van zijn vader hem heeft geholpen bij zijn vlucht naar Turkije, terwijl dit een vriend van de vriend van zijn vader was (administratief dossier, CGVS, p. 2). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de neerslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststelling van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zou vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische miscommunicatie op te werpen.

2.3.4.2.3. Verder staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Aan uw relaas dat u bij verstek zou veroordeeld zijn, kan er gezien uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende de politieke activiteiten van u en uw vader en jullie daaruit voortvloeiende arrestaties, evenmin nog geloof worden gehecht. Dat hier geen geloof kan worden aan gehecht blijkt des te meer uit uw incoherente verklaringen hieromtrent. Zo stelde u initieel dat u er geen weet van had of u bij verstek veroordeeld werd en dat u hieromtrent niets gekregen had. Gevraagd of u P.(...) ooit vroeg om nazicht te willen doen naar een eventuele veroordeling, vertelde u plotseling dat P.(...) u een vonnis –waarin stond dat u eerst 35 jaar celstraf kreeg en nadien zou geëxecuteerd worden- een maand na uw aankomst in Denemarken naar uw gsm had doorgestuurd maar u dit niet meer kon voorleggen omdat u uw gsm verloren was in Groot Brittannië en P.(...) zowel het vonnis zelf als de digitale versie ervan nadien vernietigd had (CGVS, p26-27). Gezien bovenstaande verklaringen is het des te opmerkelijk dat uw advocaat op 17 februari 2022 alsnog het desbetreffende vonnis (doc7) doorstuurde. Uit de vertaling van dit document blijkt echter dat u tot 15 jaar celstraf veroordeeld zou zijn en wordt er nergens gewag gemaakt dat u zou geëxecuteerd worden. Bovendien betreft dit vonnis slechts een kopie waardoor de bewijswaarde ervan op zich reeds zeer beperkt is onder meer gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is en blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat vervalsing van Iraanse (juridische) documenten veelvuldig voorkomt.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat er een miscommunicatie heeft plaatsgevonden waar hij in eerste instantie had verklaard dat hij geen weet had over een vonnis lastens hem en dit mogelijk ook voortkwam uit de stress van het moment waarbij hij de bedoeling van de vraagstelling van de *protection officer* niet meteen had begrepen. Hoewel kan worden aangenomen dat een persoonlijk onderhoud stress met zich meebrengt, houdt de *protection officer* hiermee rekening en zijn er *in casu* geen gegevens voorhanden dat stress verzoeker verhinderd zou hebben om coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker tot driemaal toe werd gevraagd of er een gerechtelijke procedure tegen hem werd opgestart in Iran, waarbij hij tweemaal naast de kwestie antwoordt. Vervolgens expliciet gevraagd of hij weet of hij reeds veroordeeld werd bij verstek, antwoordt verzoeker ontkennend en geeft hij aan niets te weten en niets te hebben gekregen (administratief dossier, CGVS, p. 24). Uit dit ondubbelzinnige antwoord blijkt aldus niet dat verzoeker de vraag niet begrepen zou hebben, waardoor hij de vastgestelde inconsistentie dan ook niet kan herstellen. Hoe dan ook dient erop gewezen dat verzoeker in dit verband geen bewijskrachtige documenten voorlegt.

Zo verzoeker nog opmerkt dat de inhoud van het door hem voorgelegde vonnis voor zich spreekt, dient erop gewezen dat documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien blijkt de inhoud van het vonnis (veroordeling tot 15 jaar celstraf) niet overeen te stemmen met verzoekers verklaringen (35 jaar celstraf; administratief dossier, CGVS, p. 27) over de eigenlijke strafmaat die daarin wordt vermeld, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Met het thans voorgelegde "*origineel van het Iraans vonnis dd. 24/07/2018 van het Islamitisch Revolutionair Hof houdende veroordeling van verzoeker tot een gevangenisstraf van 15 jaar*" (rechtsplegingsdossier, stuk 7, stuk 5 met vertaling zie stuk 6), slaagt verzoeker er niet in de door hem beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten alsnog aannemelijk te maken. Gelet op verzoekers verklaringen dat P. zowel de digitale versie als het eigenlijke vonnis zou hebben vernietigd (administratief dossier, CGVS, p. 26-27), is het niet aannemelijk dat hij plots wel in het bezit zou zijn geraakt van het originele vonnis. Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Iran. Corruptie en documentenfraude*" van 13 januari 2020) dat corruptie en documentenfraude – ook bij juridische documenten – een wijd verspreid gegeven zijn bij het verkrijgen van Iraanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van het voorgelegde vonnis verder relativeert.

2.3.4.2.4. Er dient te worden vastgesteld dat, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde politieke activiteiten, de door hem aangehaalde redenen voor zijn vertrek uit het land van herkomst en zijn beweerde problemen met de autoriteiten in zijn land van herkomst, zijn politieke activiteiten in België een voortzetting zijn van zijn ongeloofwaardige politieke engagement, zodat moet worden besloten dat verzoeker omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief is voor de Koerdische zaak en op Facebook.

In dit verband dient er vooreerst op gewezen dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. *In casu* moet worden vastgesteld dat verzoekers activiteiten voor de KDPI gedurende zijn jarenlang verblijf in Europa, die hij staaft door middel van een aantal foto's en video's (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 2), zeer gelimiteerd blijken te zijn. Zo nam verzoeker gedurende vier jaar slechts deel aan vier activiteiten en beperkte zijn bijdrage zich tot een loutere deelname als gewone betoger of toehoorder. Verzoeker heeft hierbij nooit met de pers gesproken, noch gespeecht (administratief dossier, CGVS, p. 13). Dat verzoekers politieke activiteiten in Europa eerder een opportunistisch karakter vertonen blijkt eveneens nog uit het feit dat hij, hoewel hij verklaart sympathisant van de KDPI te zijn (administratief dossier, CGVS, p. 8 en p. 10) en dat de vier activiteiten waar hij in Europa aan deelnam door de KDPI georganiseerd werden (administratief dossier, CGVS, p. 13), geen enkel attest van de KDPI neerlegt dat zijn politieke engagement voor hen zou kunnen aantonen. Meer nog, verzoeker legt een kopie van een attest neer waaruit zijn lidmaatschap zou moeten blijken van een andere partij, de PJKI (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 6). Een partij die hij nochtans geheel onvermeld liet tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat dit een partij is die ook begaan is met de Koerdische kwestie en hij deze brief voorlegt om zijn eigen engagement voor de Koerdische zaak aan te tonen, slaagt verzoeker er allerm minst in voormelde vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Zo verzoeker bij aanvullende nota een schriftelijke toelichting van de Voorzitter van de Koerdische Rechtspartij van Iran voorlegt d.d. 15 juli 2022 (stuk 7 van rechtsplegingsdossier, stuk 7) om aan te tonen dat de KDPI en de PJKI veel gelijklopende programmapunten hebben, dient vastgesteld dat uit de vertaling blijkt dat veelal de verschillen in de verf worden gezet. Hoe dan ook, kan een lidmaatschap bij de PJKI – partij die hij nooit eerder heeft vermeld –, het voormeld vastgestelde opportunistische karakter van verzoekers politieke engagement in België niet in een ander daglicht plaatsen.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus "*Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" van 30 maart 2020) dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in

de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in zijn hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. In dit verband staat in de bestreden beslissing nog terecht te lezen: *“Wat betreft uw politieke posts op uw facebookpagina ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))) en op uw facebookpagina die gehackt (CGVS, p5) werd dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten kennis (kunnen) hebben van (de inhoud van) uw sociale media. U erkende voorts zelf geen concrete aanwijzingen te hebben dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw politieke activiteiten in Europa (CGVS, p14). Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, blijkt bovendien uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte Facebookposts te wissen. Gelet op deze bevindingen over uw zeer beperkte politieke activiteiten in Europa kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”*

2.3.4.2.5. Waar verzoeker erop wijst dat hij een reeks elementen volgens hem wel doorleefd, coherent en eensluidend kon duiden doch deze ten onrechte zijn doodgezwegen in de bestreden beslissing, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Bovendien moet worden benadrukt dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen coherent kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het onaannemelijke en ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen blijkt. In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift betoogt hebben deze onaannemelijkheden geenszins betrekking op details, doch wel op de kern van verzoekers vluchtrelaas.

2.3.4.2.6. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, uit hij blote beweringen, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.4.3. De overige documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Zo considereert de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden: *“(…) Aan uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt er in deze beslissing getwijfeld aan het feit dat u door de Deense autoriteiten zou zijn opgesloten. Uw attesten van uw werkgever tonen aan dat u werk heeft in België, niets meer en niets minder. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijke onderhoud bevatten evenmin inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering. Immers, waar in deze opmerkingen gesteld wordt dat u niet tot 35 jaar celstraf maar na 35 dagen tot 15 jaar celstraf veroordeeld werd, dient er opgemerkt te worden dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud tot tweemaal toe verklaarde dat u tot 35 jaar celstraf veroordeeld werd (CGVS, p27) waardoor alles er op wijst dat u uw verklaringen wenste aan te passen aan de inhoud van de kopie van het vonnis (doc 7)– waar zoals eerder gesteld geen geloof kan worden aan gehecht– dat u neerlegde. Bovendien zitten er tussen uw arrestatie op 13/03/1397 (3 juni 2018) (CGVS, p18) en het vonnis dat dateert van 02/05/1397 (24 juli 2018) (doc 7) 50 dagen en geen 35 zoals u in uw opmerkingen op uw onderhoud vermeldde.”*

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze motieven, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Met betrekking tot de schriftelijke verklaring van de KDPI-verantwoordelijken (verzoekschrift, stuk 3 en stukken 1 en 2 van rechtsplegingsdossier, stuk 7) slaagt verzoeker er evenmin in om zijn beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten alsnog aannemelijk te maken. De “aanbevelingsbrief” werd ten behoeve van verzoekers verzoek om internationale bescherming opgesteld en vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter vermits niet duidelijk is op welke feiten de opsteller ervan zich zou hebben gestoeld voor de vaststellingen in de brief. Bijgevolg kan aan deze brief bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Wat betreft de partijkaart van de KDPI van verzoekers vader (verzoekschrift, stuk 2 en stukken 3-4, rechtsplegingsdossier, stuk 7) moet opnieuw worden benadrukt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. In dit verband kan tevens opnieuw worden gerefereerd aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Iran. Corruptie en documentenfraude*” van 13 januari 2020) waaruit blijkt dat corruptie en documentenfraude een wijd verspreid gegeven zijn bij het verkrijgen van Iraanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde ervan relativeert. Bovendien valt op dat de partijkaart vervallen is op 22 maart 2018, nochtans een periode waarover verzoeker verklaart dat zijn vader lid was van de KDPI en pamfletten ging uitdelen.

Met betrekking tot het vonnis dat verzoeker in origineel voorlegt per aanvullende nota (stuk 5 van rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de schriftelijke toelichting van de Voorzitter van de Koerdische Rechtspartij (stuk 7 van rechtsplegingsdossier, stuk 7), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

Uit de briefomslagen die verzoeker voorlegt (verzoekschrift, stuk 4 en stukken 9-10 van rechtsplegingsdossier, stuk 7), kan hoogstens worden afgeleid dat hij post heeft ontvangen vanuit de Verenigde Arabische Emiraten.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan hem bijgevolg niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

2.3.4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS

tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Surani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET